

Lovci menhirů z Kamenného lesa

Počátkem června roku 2011 navštívila paní Hana Zádová, dnes již Jakovcová, společně s hajným panem Mílou Pomajzlem kounovské kamenné řady a nedaleké kameny pod Špičákem. Začal tím příběh lovců menhirů z Kamenného lesa, který znamená novou fázi výzkumů kamenných památek v kounovské oblasti. Průzkum probíhal tak, že za pomoci různých publikovaných plánek hledali kameny, ale často se v lese ztratili a místo nich našli jiné kameny. Brzy se ukázalo, že situace je mnohem složitější, než se podle původních mapek zdálo.

K hledání kamenů používali „pícháky“ či spíš bajonety – ocelové přes metr dlouhé jehly podobné roštům na opékání špekáčků, kterými píchali do země, hledali kameny a ověřovali jejich velikost. Činnost je brzy pohltila. Lovci menhirů z jiných oblastí tento jev také znají. Při hledání a očišťování kamenů ubíhá jinak čas, člověk je zvědavý a nadšený. Práce s kamenem v pustém lese může být až narkotizující. Paní Hanka začala mít krátké, několi-kavteřinové vize. Viděla třeba černého psa, kámen s nakreslenou rybou, nebo lebku v zemi. Nebudu se pouštět do žádných psychotronických vysvětlení. Kameny působí na imaginaci a zdá se, že nejvíc ze všeho křemence. Angličtí megalitičtí badatelé si toho všimli již dávno. V okolí velkých kamenů jsou místa, kde se vize či vidiny objevují častěji než na místech bez kamenů.

Lovci menhirů postupně odkrývali další a další kameny a dokonce objevili skoro ideální kamennou řadu. Deník paní Hanky sálá nadšením. Potkává se s různými zvláštními lidmi, kteří věří na elfy a keltské moudrosti. Vyměňují si knihy a informace, žijí Kamenným lesem. Pokud deník lovců menhirů jednou vyjde tiskem (pracuje se na tom), tak nahlédnete do tohoto zvláštního, okouzleného světa. Nemá cenu jej popisovat, protože nic nenahradí den v lese, hrbolatou strukturu dlouho pohřbených

kamenů, zvědavost i bázeň objevitelů. Vedle hoří oheň, na pařezu stojí termoska s čajem. Rezavý jíl je hutný a zem studená.

Tady někde jsem do příběhu vstoupil. Lovci menhirů mě oslovili při uvedení mé knihy *Kameny domova*. Občas jsem na Kounov zajel a sledoval postup prací. Lovci mezitím odkrývali kámen za kamenem. Skoro každý víkend za sněhu, parna i deště odkopávali kameny. Odvedli obrovský kus práce. Kameny nejenom odkrývali, ale také čistili les. Mezitím jsem byl pozván do Bretaně a na další megalitické lokality v Německu, později v severní Africe, Izraeli a na Jávě a Sumatře. Dnes by mne víc lákalo Strakonicko a skalní útvary západních Čech osídlené před pěti tisíci lety lidmi chamské kultury. Ti nestavěli menhiry, ale nalézali je v přirozených skalních tvarech.

V únoru 2012 se do Kamenného lesa vrátil fotograf František Jakovec a další měsíce se tu zapracovával jako nový pomocník. Kounovská starostka paní Bechynská mezitím kolem kamenů naplánovala turistickou trasu jako doplněk ke kounovským řadám i k místnímu muzeu. Kolem kamenů se začalo objevovat stále víc lidí, a to včetně karmických čarodějů a léčitelů se siderickým kyvadélkem. Nechci tyto příběhy převyprávět, ani komentovat – jsou uvedeny v Hančině deníku. Práce však dál pokračovaly a dokonce bylo stanoveno datum vztyčení nejkrásnějšího zdejšího kamene, kterému paní Hanka říká Plaváček či později Princezna. Mně připomíná delfína. Hanka s Františkem se do sebe zamilovali. Kámen byl postaven na svátek Panny Marie. Byl jsem u toho.

V srpnu 2012 dostala Hanka od Františka zásunbní prstýnek. Není správné, abych místo nich popisoval jejich osobní příběh, který je nejenom historií vztahu dvou lidí, ale prosvětluje i mlhu nad kameny. Do týdne byla veselka v kostele Karla Velikého a Panny Marie na Karlově. Kostel stojící v nejvyšším místě Nového Města byl inspirován katedrálou Karla Velikého v Cáchách, v jejímž plánu byl překvapivě rozeznán půdorys Stonehenge. Astroarcheologové si však nejsou jisti, zda se jedná o záměrnou kopii Stonehenge, anebo o takový typ kruhové stavby, která má podobné astronomické funkce a pravěkému Stonehenge se podobá nezáměrně. Ani Karlovu neschází astronomická orientace. Milan Špůrek ukázal, že pokud jednou čarou spojíme kostel na Karlově s kostelem v Emauzích, získáme linii, na které zapadá slunce 8. května na svátek milosrdné Panny Marie.

Akropole v Athénách byla celá tisíciletí před Řeky, asi již za neolitu, považována za posvátnou horu. Řekové zachovali několik tradičních zvyků, které byly vzdálené již jim samým. Jedním z nich byl noční průvod dívek nesoucích košíky s neznámými předměty a sestupujících podzemní rozsedlinou k prameni Klepsydra a dál ke svatyni Afrodity. Ta byla tvořena jednoduchým přirozeným komolým kamenem s malou ploškou na vrcholu (v popředí snímku). V obdélníkových výklencích byly později umístovány děkovné nápisy. Nález ukazuje, že i významný kult se mohl odehrávat na místě, které bychom bez vytesaných nik snadno přehlédli. Pokud pojedete do Athén, věnujte velkou pozornost několika prastarým svatyním nad cestou Peripathos na severním úpatí Akropole, kde končila i cesta od Eleuzíny. Celé severní úpatí Akropole je pravděpodobně ještě předřeckým kultovním okrskem. (Všechny fotografie, není-li uvedeno jinak, V. Cílek.)

Pár z Kamenného lesa oddával Jiří Laňka, který je povoláním elitní policista. Někdy spolu hovoříme o Karlovu i tom, zda by Policie ČR neměla mít své polní kaplany, podobně jako je má armáda. Myslím, že všichni lidé pracující s násilím a někdy ve velkém stresu potřebují kněze, kteří by jim ve jménu něčeho většího naslouchali a mohli pomoci. Navíc mám často pocit, že církev se jako organizace odtrhla od běžného života a jen lidé z ulice či bitevního pole, tedy polní kaplani, ji mohou zachránit. Domnívám se, že o Jiřím Laňkovi ještě uslyšíme, i když to třeba nebude v této knize. Svatebčané pak odjeli do Kamenného lesa k Princezně, kde proběhla druhá část svatebního obřadu.

Další týdny a měsíce Lovci pokračovali ve vyhledávání kamenů, kterých je dnes v Kamenném lese známo asi tři sta a o většině z nich si myslím, že jsou v přirozené geologické pozici a zbytek,

◀ Přírozené zakřivení kamenné řady v bretaňském Carnacu respektuje reliéf, ne ideální geometrii. V tom spočívá rozdíl mezi nepravidelně „ekologickou“ Evropou a starým Egyptem určitých tvarů.

▲ Součástí řad jsou ohrady o půdorysné velikosti středověkého kostela. Řadami se nejspíš chodilo, v ohradách se něco dělo. Carnac, Bretaň.

že je na kratší vzdálenost přemístěn. Podrobný plán snad do věci může vnést nějaké poznání, ale také nemusí. Když si prohlédneme nákresy menhirů – zejména z mladších období – v Německu nebo v Dánsku, setkáme se jak s jejich promyšlenou orientací, tak s úplným chaosem, ze kterého máme pocit, že cílem bylo prostě vztyčení kamene a nezáleželo na tom kde. Situaci bych srovnal s egyptskou či antickou nekropolí, na které jsou velké, státní hrobky pečlivě urbanisticky uspořádané, ale hrobky běžných lidí stojí tam, kde bylo místo. Příkladem může být egyptský Abusír nebo athénský Kerameikos.

Na „konec světa“, dne 21. 12. 2012 byl kámen Princezna vysvěcen katolickým jáhnem. Čekal jsem zatím na Vyšehradě, kde Daniel Landa alias Kouzelník Žito plánoval vztyčení menšího vyšehradského kamene. Měl jsem v úmyslu se držet neviditelně

v pozadí. Jenže ve dvě odpoledne, zatímco asi dvacet lidí opožděně světilo o 80 kilometrů dál kounovský kámen, se objevili vyšehradští dělníci se samozvižným vozíkem, kam že ten kámen mají dát. Jednalo se o menší kus arkózy z Vlčího dolu. Společně s více méně náhodnými návštěvníky Tomášem Saxem a Martinem Strakou z Kutné Hory jsme vykopali lůžko a kámen usadili. Podotýkám, že nemám stavění menhirů v žádné velké oblibě, ale stalo se.

Kamenu říkám „Kámen dobrého počátku“, protože byl postaven na konci jednoho světa, tedy na počátku jiného. Má ušlechtilý tvar. Několik mých kamarádů mi vzkázalo, že situace, kdy Cílek staví Landovi menhiry, může znamenat jenom to, že jsem se zbláznil, což jsem jim potvrdil.

Na Vyšehradě jsou celkem tři nově postavené menhiry. První leží na výspě za Slavínem. Jedná se o původně 180 cm dlouhý kus železitého pískovce z rokle pod proseckým kostelem. Postaven byl za pohnutých okolností nedaleko čerstvě vykopaného hrobu v polovině 90. let 20. století. Není to můj příběh, nemohu o něm hovořit. Druhý kámen z krásné okaté ruly pochází z Krušnohoří z vrcholové partie výšiny „Na Sychrově“ u Bernova. Původně se mělo jednat o součást kamenného kruhu, který byl postupně ničen a po roce 2000 ustoupil stavbě silnice. Jeden z nenápadných, velice příjemných krušnohorských kamenů oživuje prostor za vyšehradskou rotundou sv. Martina v místech, kde vyšehradská sběratelka pověstí Popelka Biliánová slýchala tekoucí vodu a vídávala chladné modré světlo. Třetí je již zmíněný Kámen dobrého počátku, kterému Daniel říká Merkuriáš, což je posel bohů i patron zlodějů.

Kolem Kamenného lesa se však odehrály další příhody pomalu jako ze starých pověstí, např. o muži, který ukradl kámen, vnesl tím neklid do svého domu a musel jej vrátit tam, kde jej vzal. Jiné příběhy se týkají pokusu podvrhnout do výkopu pravěké střepey či setkání s různými psychotroniky či novodobými šamany.

Myslím, že je zapotřebí o Kamenném lese v okolí Kounova hovořit, protože se může jednat o pravěkou posvátnou krajinu, jaká je u nás svého druhu jediná. Kdybychom žili v Anglii, máme o kamenných památkách planiny Džbán celou knihovnu prací, a ta první by pocházela ještě hluboko z 19. století.